

ת"פ 38094/04/15 - מדינת ישראל נגד נדיר יעקובוב, רפיק יעקובוב, אנדריי רובין

בית המשפט המחוזי בנצרת

09 דצמבר 2015

ת"פ 38094-04-15 מדינת ישראל נ' יעקובוב (עציר) ואח'

לפני כבוד השופט סאב דבור
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. נדיר יעקובוב (עציר)
2. רפיק יעקובוב (עציר)
3. אנדריי רובין (נידון)

נוכחים: בשם המאשימה: עו"ד אורית קורין

בשם הנאשם 1: עו"ד פאהום מטעם הסנגוריה

הנאשם 1 הובא באמצעות הליווי

גזר דין

ביחס לנאשם 1

מבוא

1. גזר דין זה מתייחס לנאשם מס' 1 בלבד (להלן: "הנאשם").

בישיבת יום 05.11.15, הודיעו הצדדים על הסדר טיעון אליו הגיעו, מכוחו, חזר בו הנאשם מכפירתו, כתב האישום תוקן, והוא הודה בעובדות כתב האישום המתוקן. בהתאם לכך, הורשע הנאשם בעבירות אשר יוחסו לו והמשך הדיון נדחה לצורך טיעונים לעונש כאשר בעניין זה ביקשו הצדדים לטעון באופן חופשי.

2. יש לציין, כי בעניינם של הנאשמים 2 ו-3 ניתנו גזרי דין; נגד הנאשם 2 ניתן גזר דין ביום 05.11.15 לפיו, הוא נידון למאסר בן שבעה חודשים ו-5 ימים, זאת בנוסף לעונשים נלווים ואילו באשר לנאשם 3, גזר הדין ניתן ביום 18.08.15, לפיו, הוטלו עליו ארבעה חודשים ו-3 ימי מאסר, לצד עונשים נלווים.

3. עוד יש לציין, כי לנאשמים 2 ו-3, יוחסה עבירה אחת של תקיפה בנסיבות מחמירות; בעוד באשר

עמוד 1

לנאשם כאן יוחסו עבירות שעניינן; **תקיפה בנסיבות מחמירות, החזקת סכין ופציעה בנסיבות מחמירות.**

עובדות כתב האישום המתוקן

4. א' ח' (להלן: "המתלונן") וגלב גולוחוב (להלן: "גלב") הינם שותפים לדירה, אשר מתגוררים יחד ברח' הגפן 3א' בנצרת עלית (להלן: "הדירה"). בין גלב ובין הנאשמים יש היכרות מוקדמת.
- הנאשמים 1 ו- 2 הינם אחים ואילו הנאשם 3 הינו חברם. עובר למועד האירוע נשוא כתב האישום, היה גלב חייב סכום כסף לנאשם 2 (להלן: "החוב").
5. ביום 12.04.15, סמוך לשעה 21:00 הגיעו הנאשמים לדירה, במטרה לגבות מגלב את החוב. גלב הודיע לנאשמים, כי לא יוכל להחזיר את החוב על אתר כיון שאין לו כסף. בתגובה, שאל הנאשם 3 האם יש ברשותו חפצים בעלי ערך אותם יוכלו לקחת תמורת החוב. בפחדו מהנאשמים, אפשר גלב לנאשמים לערוך חיפוש בחדרו במטרה להתחקות אחר חפצים כלשהם שאולי ימצאו בהם ענין; הנאשמים אכן ערכו חיפוש, כאמור.
6. כעבור מספר דקות, ביקש גלב מהנאשמים לסיים את החיפוש ולעזוב את הדירה. הנאשמים סרבו וצעקו עליו בציינם, כי אין בדירתו דבר שיוכלו לקחת. למשמע הצעקות יצא המתלונן מחדרו וביקש מהנאשמים לעזוב את הדירה. אולם, הנאשמים סירבו למלא אחר בקשתו. על רקע זה, הבהיר להם המתלונן, כי אף הוא מתגורר בדירה ושב וביקש מהם, מספר פעמים נוספות, לעזוב את הדירה "בשקט" אולם הנאשמים סירבו לעשות כן.
7. נוכח סירוב הנאשמים, הודיע המתלונן, כי יתקשר למשטרה; בתגובה אחז הנאשם 1 בידו, במטרה למנוע זאת ממנו. המתלונן הדף את הנאשם 2 ודחף את שלושת הנאשמים אל מחוץ לדירה.
8. במהלך העימות, ותוך שהמתלונן מנסה להוציא את הנאשמים מן הדירה, אחז הנאשם 2 בידו של המתלונן וניסה למשוך אותו אל מחוץ לדירה, ואילו הנאשם 1 שלף סכין ודקר את המתלונן דקירה עמוקה בכתפו השמאלית. בתוך כך, תקף גם הנאשם 3 את המתלונן והכה אותו בגבו.
9. מיד לאחר מכן, שב הנאשם 1 ודקר את המתלונן דקירה נוספת בכתפו הימנית, ואז עזבו שלושת הנאשמים את הדירה.
10. כתוצאה ממעשי הנאשמים, נגרם למתלונן פצע דקירה עמוק בכתף שמאל, אשר חדר את השריר וקרע אותו. כן, נגרם לו חתך נוסף בכתף ימין. המתלונן אושפז בבית החולים למשך מספר ימים, במהלכם

נותח, בוצעה אקספלורציה של החתך והוכנס נקז עמוק.

11. במעשים האמורים לעיל, פצע הנאשם 1 את המתלונן, שלא כדין, בצוותא, בנסיבות מחמירות, באמצעות חפץ חד. כן, תקפו הנאשמים את המתלונן, שלא כדין, בנסיבות מחמירות, כשהיו בחבורה והנאשם 1 החזיק סכין מחוץ לתחום ביתו וחצריו שלא למטרה כשרה.

12. על רקע עובדתי זה, יוחסו לנאשם עבירות שעניינן: **תקיפה בנסיבות מחמירות**, עבירה לפי סעיף 379 + 382(א) + 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); **החזקת סכין**, עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין וכן, **פציעה בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיף 334 + 335(א)(1) + (2) לחוק העונשין.

טיעוני הצדדים לעונש

13. במסגרת טיעוני לעונש, ביקשה המאשימה לחדד את חומרת המעשים ואת העובדה, כי הנאשם הגיע יחד עם חבריו לדירה במטרה לגבות חוב לא שלו וזאת תוך שימוש באלימות ואף ערך חיפוש בדירה. ועוד, היא הפנתה את הזרקור לחומרת המעשים ולסיכון הטמון בהם. לדידי המאשימה, מתחם העונש הראוי ביחס לנאשם, נע בין שנתיים לארבע שנות מאסר; זאת לצד עונשים נלווים בדמות מאסר מותנה, קנס ופיצוי. המאשימה ביקשה לאבחן את עניינו של נאשם זה מיתר הנאשמים שכן הנאשם כאן השתמש בסכין והנזק, הן זה שנגרם בפועל והן הפוטנציאלי, הטמון באירוע הדקירה הוא גדול מהנזק הטמון במעשה המיוחס לנאשמים 2 ו-3.

14. בקביעת מתחם העונש, יש לקחת בחשבון את חלקו של הנאשם, את הנזק שנגרם ושהיה עשוי להיגרם כתוצאה משימוש בנשק קר, את יכולתו להימנע מביצוע העבירה והעובדה, כי הוא ביקש לגבות חוב לא שלו והגיע לדירתו של החייב - מבצרו. עוד טענה המאשימה לנסיבות המחמירות הכפולות בתיק זה שכן, המעשים בוצעו בחבורה ותוך שימוש בנשק קר (סכין). המאשימה ביקשה למקם את עונשו של הנאשם בחלקו העליון של המתחם וזאת על רקע עברו הפלילי העשיר, העדר תסקיר והעדר אפיק שיקומי וכן, מאחר ולא נעשה דבר כדי לפצות את המתלונן. משכך, ביקשה ביקשה להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל, מאסר מותנה מרתיע, פיצוי למתלונן וקנס.

15. כאמור, המאשימה ביקשה לאבחן את עניינו של הנאשם כאן מעניינם של יתר הנאשמים ולקבוע מתחם עונש שונה; זאת, נוכח השוני המהותי בטיב העבירות ובסעיפי החיקוק.

16. מנגד, ביקש הסניגור המלומד לחדד מספר נקודות; לעניין נסיבות ביצוע העבירה, חלקו של הנאשם הוא לא גדול. הוא התלווה לנאשם 2, הוא לא הגה את הרעיון, כי אם בעל החוב והוא התלווה אליו. הנאשם ביקש להגן על אחיו והאירוע גלש לאלימות, כך לדידו.

17. עוד ביקשה ההגנה שלא לייחס משקל-מכריע-לחומרא לעברו הפלילי של הנאשם, זאת מאחר והעבירה האחרונה ברישומו הפלילי הינה משנת 2008 וכי מאז, עבר הנאשם תהליך שיקומי וגמילה מסמים.
18. הסניגור טען למתחם עונש הנע בין ששה חודשי מאסר לבין שנת מאסר בפועל, וצירף פסיקה מתאימה. לדיו, הפסיקה אליה הפנתה המאשימה אינה מתאימה לענייננו ואין להסיק ממנה מתחם זהה.
19. באשר למתחם העונש, ביקש הסניגור המלומד לאמץ את המתחם כפי טיעוניו ולהסתפק בהטלת מאסר שלא יעלה על 8 חודשים.
20. הנאשם עצמו טען לעונש בציינו, כי הוא לוקח אחריות מלאה, הוא, כיום, מבין את חומרת מעשיו ואף שילם את המחיר.

מתחם העונש ההולם

21. בקביעת מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון הקבוע בסעיף 40ג לחוק העונשין, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.
22. במקרה דנן, הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה הינו ההגנה על בטחונו האישי, שלמות גופו ושלוות נפשו של הפרט.
- בית-המשפט העליון עמד לא אחת על חומרתן של עבירות אלימות ועל הצורך להחמיר את הענישה בעבירות כגון דא. חומרה יתירה יש ליחס במקרה זה בשל העובדה, כי הפגיעה במתלונן בוצעה בין כותלי ביתו, מבצרו. בכך נפגעה תחושת הביטחון וזכותו של הפרט לחיים שלווים בתוך ביתו.
- ראה לדוגמה מיני רבים, הדברים שנאמרו בבית המשפט העליון בע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' חסן** (ניתן ביום 10.11.09):

"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה. זה נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח".

עמוד 4

23. חומרה יתירה יש לייחס לעבירות כאן שעה שאלה בוצעו תוך שימוש בסכין. בתי המשפט חזרו והדגישו אין ספור פעמים את הצורך במלחמה ב"תת תרבות הסכין" שהפכה להיות תופעה נפוצה, לפיה אדם לא מהסס ולו לרגע לשלוף סכין ולעשות בה שימוש לצורך פתרון סכסוכים. יפים בהקשר זה דבריו של כב' השופט דנציגר בתיק ע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נגד חסן** (המוזכר לעיל) שם בפסקה 21:

"קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים....."

24. באשר למידת הפגיעה בערכים המוגנים, מדובר בפגיעה חמורה מאוד באלה; הדברים אמורים במיוחד עת השתתף הנאשם באירוע ללא כל התגרות וללא כל אשם מצד המתלונן. כדברי בא כוח הנאשם, הנאשם התלווה לאחרים בלי כל התגרות קודמת, הגיעו אל ביתו של המתלונן במטרה לגבות חוב שאין לו (לנאשם) קשר אליו במהלכו, שלף הוא סכין ולא היסס לעשות בו שימוש.

25. מכאן לבחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים;

ע"פ 79/15 **שלו קנדלקר נ' מדינת ישראל** (05.05.15); נדחה ערעור על עונש מאסר בפועל בן 14 חודשים אשר הושת על המערער בגין ביצוע עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות. נפסק, כי העונש אינו חורג ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות. באותו מקרה, בעקבות אירוע אלימות אשר התפתח על רקע חוב כספי, דקר הנאשם את המתלונן באמצעות סכין וגרם לו לחבלות חמורות.

באותו פסק דין, חזר בית המשפט והדגיש את חומרת המעשים ואת נגע האלימות הקשה הפושה בחברתנו, תוך שימת דגש על הצורך בהוקעת וגינוי התופעה של "תת-תרבות הסכין" על דרך ענישה מרתיעה.

רואה אני לנכון להפנות לפסיקה אשר הוזכרה על ידי כב' השופט פוגלמן מסגרת ע"פ 79/15 הנ"ל וכך סיכם הוא את קשת הענישה בנסיבות דומות, בסעיף 8 שם:

"לא מצאנו כי העונש שנגזר על המערער חורג ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות פציעה בנסיבות מחמירות שנעברו בנסיבות דומות. ההכרעות בנושא זה משתרעות על פני ספקטרום רחב. כך למשל, בעניין מחאמיד, נדחתה בקשת רשות ערעור של צעיר נעדר עבר פלילי שדקר את שותפו לדירת מעונות בעורפו לאחר שהאחרון התלונן על רעש. עונשו של המבקש במקרה זה הוחמר בערעור בבית המשפט המחוזי ל-8 חודשי מאסר בפועל (רע"פ 2781/15 מחאמיד נ' ..."

מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.4.2015) (להלן: עניין מחאמיד); בעניין שווק, נדחה ערעורו של אדם שלחובתו עבר פלילי של עבירות אלימות שהורשע בעבירות פציעה בנסיבות מחמירות ונשיאת סכין לאחר שדקר אדם שהיה מסוכסך עמו וגרם לו לפציעות שהצריכו אשפוז, ונגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל (ע"פ 6176/12 שווק נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.1.2013) (להלן: עניין שווק)); בעניין מגאהד נגזר עונשו של אדם נעדר עבר פלילי שדקר אחר במהלך תגרה וגרם לו נזקים קלים יחסית ל-12 חודשי מאסר בפועל (ת"פ (מחוזי י-ם) 45956-03-13 מדינת ישראל נ' מגאהד [פורסם בנבו] (5.2.2014) (להלן: עניין מגאהד)).

במסגרת ע"פ 11940/05 **חאג' יחיא נ' מדינת ישראל** (22.02.06) הוקל בעונשם של המערערים אשר הורשעו בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות וזה הועמד על 6 חודשים בעבודות שירות. בתיק זה היה מעורב נאשם שלישי אשר נגזר דינו בבית המשפט המחוזי (תיק פ 40114/05), בין היתר, ל-24 חודשי מאסר בפועל. אותו נאשם לא ערער על גזר הדין. השוני בין העונשים נבע מכך שלאותו נאשם שלישי היה החלק העיקרי בביצוע העבירה שכן הוא דקר את המתלונן.

26. המאשימה בתורה הפנתה לשני פסקי דין; רע"פ 6431/12 **אלעזר הרוש נ' מדינת ישראל** במסגרתו הוטל על הנאשם עונש של 54 חודשי מאסר בפועל. לנאשם באותו תיק יוחסו עבירות של פציעה כשהעבריינין מזוין וכן, עבירה של תקיפה חבלנית. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור בציינו, כי לא מדובר בעונש חמור המצדיק התערבות בגלגול שלישי. באותו מקרה נגרם למתלונן נזק רב של חבלות ראש ושברים ונזקק לניתוח שנערך תחת הרדמה כללית. תיק נוסף ע"פ 3220/09 **אחמד מוחמד נ' מדינת ישראל**, במסגרתו נידון הנאשם לעונש של שנתיים מאסר בפועל לצד עונשים אחרים. באותו פסק הדין אף חזר בית המשפט והדגיש את חומרת העבירות המבוצעות תוך שימוש בסכינים וכי הכלל לצד עבירות אלו הוא הטלת עונש של מאסר מאחורי סורג ובריח.

27. עיינתי גם באוסף הפסיקה אותו צירף הסניגור לטיעוניו לעונש; חלקה של הפסיקה אינה תואמת את המקרה דנן ובחלקה כן. הפסיקה אליה הפנה מצביעה על רף ענישה מסוים ואך ברור הוא, כי כל מקרה ונסיבותיו הוא.

לדוגמה, אני מפנה לע"פ 4891/12 **רותם מור נ' מדינת ישראל**; במסגרתו נדחה ערעורו של הנאשם על גזר-דין בן 12 חודשי מאסר. שם הורשע הנאשם בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות כאשר מעשה התקיפה בוצע תוך שימוש בחפץ.

אמנם, צורפה גם פסיקה המצביעה על עונשים אשר הסתפקו בהטלת מספר חודשי מאסר שניתן להמירם לעבודות שירות. אולם, אותם מקרים אינם מתאימים לתיק דנן בו נעשה גם שימוש בסכין.

28. השלב הבא הוא **בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40ט' לחוק); בהקשר זה יש לתת את הדעת לשיקולים הבאים:

התכנון שקדם לביצוע העבירה; מהתיאור העובדתי כפי העולה מכתב האישום, ניכר כי קדם תכנון לאירוע המדובר מצדו של הנאשם. הסיגור המלומד טען, כי הנאשם נגרר אחרי נאשם 2 בשל חוב שלו (קרי - חוב השייך נאשם 2). לצד זאת, הנאשם התלווה לאחרים כאשר הוא מצויד בסכין שלא היסס לעשות בה שימוש ואף שימוש חוזר מבלי שנשקפה סכנה לחייו. באפשרותו היה להימנע ממעשה העבירה הן באשר לדקירה הראשונה ולבטח הן באשר לדקירה השנייה.

באשר לחלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה; ניכר, כי חלקו של הנאשם הינו העיקרי. כך עולה מהתיאור העובדתי כפי המפורט בעובדות כתב האישום. הוא זה אשר עשה שימוש בסכין ודקר את המתלונן ביותר מהזדמנות אחת וגרם לו לחתכים.

לנזק שהיה צפוי להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה, נזק רב עלול היה להיגרם כתוצאה מביצוע המעשים נשוא מקרה זה שכן, התקיפה בוצעה תוך שימוש בסכין ורק בנס לא נגרם נזק רב יותר ובלתי הפיך.

הנזק שנגרם מביצוע העבירה, כפי הנטען על ידי המאשימה, נגרם נזק למתלונן והוא נאלץ לעבור ניתוח ואף אושפז למספר ימים.

הנסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, כאמור, הנאשם 2 ביקש לגבות את חובו מהמתלונן וזו הסיבה בגינה פנו הנאשמים למתלונן.

יכולתו להימנע מעשיית המעשה המיוחס לו ומידת השליטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה; הנאשם בנקל יכול היה להימנע מעשיית המעשה שכן, לא מדובר בחוב שלו והיתה לו הבחירה לא להתלוות לאחרים. גם אם נאמר ונניח (הנחה שאין לה בסיס) לרגע קט, כי הוא נקלע לזירת אירוע אשר, משום מה, התפתח שלא כצפוי, עדיין הייתה לו הבחירה המלאה שלא להיקלע לאקט האלים ולבטח לא להמשיך בביצועו. הדברים אמורים במיוחד עת בחר הנאשם לשלוף סכין, באמצעותה דקר את המתלונן פעמיים, הן בכתף שמאל והן בכתף ימין.

29. בהתחשב בכל האמור עד כה, הליכה במתווה זה של התיקון לחוק העונשין, מלמדת, כי מתחם העונש ההולם בנסיבות תיק זה נע בין **10 חודשי מאסר בפוהל עד 30 חודשי מאסר בפוהל**; זאת בנוסף לעונשים נלווים אחרים של מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

העונש המתאים

30. השלב הבא הוא לקבוע את העונש המתאים לנאשם הספציפי וזאת על פי נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ולפי הנימוקים המנויים בסעיף 40יא לחוק העונשין. בין יתר השיקולים אותם יבחן בית המשפט

בהקשר זה הינם, הפגיעה של העונש בנאשם לרבות גילו, פגיעה במשפחתו, הנזקים שנגרמו לו מביצוע העבירה וההרשעה, נטילת אחריות וחזרה למוטב, עבר פלילי קודם וכן, שיתוף פעולה עם גורמי האכיפה.

31. הנאשם חזר בו מכפירתו ובחר להודות באשם המיוחס לו ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. עובדת תיקון כתב האישום ביחס לנאשם זה הביאה להקלה משמעותית בעבירות אשר יוחסו לנאשם וחומרתן. הנאשם הביע חרטה על מעשיו ולקח אחריות.

32. בעניינו של הנאשם לא הוגש תסקיר ולא הובעה כל נזקקות טיפולית. הנאשם יליד שנת 1974, גרוש ואב לילד. עיון בגיליון הרשעותיו הקודמות מראה, כי לחובתו עבר פלילי הכולל עבירות 7 הרשעות בתחום של סמים ובתחום של התפרצות לבית מגורים וביצוע גניבה. עבירה אחרונה בוצעה בשנת 2006 וגזר הדין ניתן בשנת 2008. מאז, לא נרשמו לחובתו תיקים נוספים.

33. לטענת הסניגור, הנאשם גדל בדינמיקה משפחתית מורכבת וחי במצוקה כלכלית קשה שלוותה את משפחתו לאורך השנים ועד היום; כן, גדל ללא סביבה תומכת דבר שגרם להתדרדרות במצבו עד אשר נגמל מסמים בשנת 2006.

34. אין ספק, כי עונש של מאסר בפועל מביא לפגיעה בנאשם ובמשפחתו שכן עצם ההרחקה מהחיק המשפחתי והישיבה מאחורי סורג וברח פוגעת במרקם החיים הנורמלי. יחד עם זאת, לא מדובר בנאשם צעיר בימים ולא נטען לכל פגיעה חריגה בנאשם ובבני משפחתו.

35. במסגרת קביעת העונש בתוך המתחם, על בית המשפט להביא בחשבון גם שיקולי הרתעת היחיד והרבים. במסגרת זו של עבירות המבוצעות תוך שימוש בסכינים אשר הפכו כאמור למכת מדינה, יש לתת משקל בכורה לשיקול של התרעת הרבים- שיקול שמצדיק החמרה בענישה.

השוואה בין עניינו של הנאשם כאן לנאשמים הנוספים בתיק

36. בהקשר זה אין צורך להרחיב יתר על המידה שכן, העבירות אשר יוחסו לנאשם כאן שונות וחמורות בהרבה מהעבירות אשר יוחסו לשותפיו האחרים; הכל כפי שתואר לעיל ואין צורך לחזור על כך שוב.

לסיכום

37. לאור המובא לעיל, ובאיון נכון בין האינטרס הציבורי בהרתעה והגנה על ביטחון הציבור וההכרח להיאבק בתופעת הסכינאות, לבין האינטרס האישי של הנאשם ונסיבותיו האישיות, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל לתקופה של 16 חודשים, וזאת החל מיום מעצרו 13.04.15.
2. אני דן את הנאשם ל- 12 חודשי מאסר, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור תוך תקופה של שלוש שנים עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בה, תוך תקופת התנאי או לאחריה.
3. אני דן את הנאשם ל-שבעה חודשי מאסר, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה, אלא אם כן יעבור תוך תקופה של שלוש שנים עבירת אלימות מסוג עוון ו/או עבירה בניגוד לסעיף 186 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ויורשע בה, תוך תקופת התנאי או לאחריה.
4. פיצוי למתלונן בסך של 2500 ₪ אשר ישולמו בתוך 90 יום מהיום. סכום זה יופקד במזכירות בית המשפט כאן, תוך פרק הזמן שנקבע וזו האחרונה קרי המזכירות תפעל למען העברת הסכום, בהתאם לפרטים שיימסרו על-ידי המאשימה בתוך 7 ימים מהיום, לזכות המתלונן.

הודע על זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום כ"ז כסלו תשע"ו, 09/12/2015 במעמד הנוכחים.

סאב דבור , שופט